

La redacció de «Liberación», dividida en cinc àrees

«Liberación», nova brisa

El xiquet ja camina

Va nàixer enrobat pels intel·lectuals d'esquerra i observat atentament pels «majors», que veien com una nova criatura es presentava dia a dia als quioscos, amb nous vents de llibertat. Quaranta persones «en plantilla», més un bon grapat de col·laboradors i corresponsals han fet possible el part; fou el nou d'octubre, ¿recordeu? i ja han passat uns dies, pocs, però suficients per a assegurar-se que *Liberación* gaudeix de bona salut i que està disposat a bregar en el camp informatiu de l'Estat espanyol.

Andrés Sorel, Mercedes Arancibia, Antonio Albiñana i un llarg etcètera fan possible la diària aventura de competir en la jungla del mercat periodístic. Començaren amb cinquanta mil exemplars i ja en tiren vuitanta mil, han ha-

**J. V. HERNÁNDEZ
I V. BERENGUER**

gut de canviar de rotativa i tenen molts projectes i il·lusions. EL TEMPS els ha visitats, i aquestes són les impressions dels primers dies, tal volta els més difícils. L'equip de *Liberación* ens ho ha contat per la boca de seu president, Andrés Sorel.

P.-¿Com han reaccionat els altres mitjans de comunicació amb la vostra aparició?

R.-Silenci total. Així com algunes emissores de ràdio, fins i tot la televisió i algunes publicacions i revistes se n'han fet ressò, en general, per part dels diaris, no hi ha hagut cap reacció, ni bona ni mala; això ha estat poc professional.

P.-¿Hi ha cap raó que haja motivat aquesta reacció de menfotisme?

R.-Crec, i l'opinió és exclusivament meua, que hi ha dos temes fonamentals: d'una banda, odi a un

diari d'esquerra; senzillament els molesta el nostre llenguatge, la nostra manera d'informar, el nostre anticatolicisme —alguns diaris de dreta estan molt violents per la forma en què s'ha tractat el viatge del papa, com també l'educació religiosa—. De l'altra, també hi ha gelosia professional. És el cas d'un periòdic de gran tiratge, al qual furtem la credibilitat que fins ara tenia, perquè es veu que és un diari situat més cap al centre o cap a la dreta des del moment en què nosaltres informem d'una altra manera, de ben distinta.

P.-¿Hi ha hagut ja pas de professionals d'altres diaris a «Liberación»?

R.-A nivell de col·laboradors, sí. En el primer número del suplement cultural hi ha hagut firmes, com ara Miguel Delibes, Savater, Llorenç Barber, Galeano... que apareixien o apareixen en altres mitjans, a nivell de col·labora-

ció. Ara, si em pregunteu a nivell de periodistes, l'únic ha estat Jesús Ibáñez.

P.-¿Han respost bé els escriptors d'esquerra?

R.-La resposta ha estat molt positiva, i, a més, hi entraran tots, no n'hi haurà cap, dels més d'esquerra, que hagen escrit en *El País*, per exemple, que no hagen d'escriure ací; això és segur.

P.-¿Esteu convençuts d'omplir un espai informatiu que fins ara era buit?

R.-Estem omplint un espai que en aquest moment no està cobert per cap diari. Jo, fins i tot, proposaria una experiència sociològica: m'agradaria que algú agafàs *El País* i miràs la primera pàgina dels quinze dies abans d'eixir *Liberación*, i fes el mateix respecte als quinze dies posteriors a la nostra eixida. Aleshores s'adonaria del tomb en la importància que dona a determinades notícies, com ara informacions sobre tortures, va-

gues...; crec que el nostre diari ha servit de revulsiu, això és bo, i jo me n'alegre.

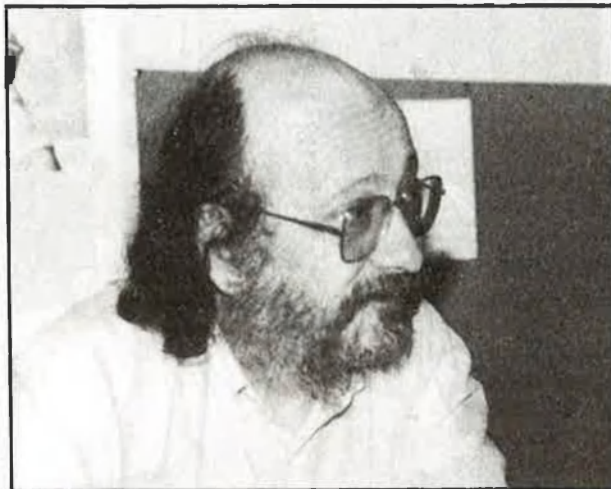
«Hem de fer encara un esforç per ampliar el camp informatiu»

L'augment en vuitanta mil exemplars de tiratge ha animat molt aquest col·lectiu de professionals, que esperaven editar-ne entre trenta mil i trenta-cinc mil. Però la bona acollida no els ha llevat les ganes de fer-ho millor, i més mentre el diari tinga alguns defectes que, entre tots, tracten diàriament d'esmenar.

R.-Encara continuem discutint sobre el periòdic. Hem de fer un esforç per ampliar el camp de la informació, perquè, encara, el pes de l'opinió és molt fort al diari. Ací és on intentem limitar l'opinió, i, en canvi, augmentar més la informació. En el suplement cultural repassem de punta a punta la cultura, sobretot la literatura, i la resta dels dies busquem que la informació siga descentralitzada i àmplia en les altres seccions. En trencar, tant en la forma de titular com en els blocs, la lectura dels diaris tradicionals, possiblement hem violentat molts hàbits de la gent, acostumada a l'estructura de «nacional», «internacional», «societat», «educació»... És fonamental insistir en la necessitat d'ampliar el camp de la informació.

P.-¿Com funciona el consell de redacció?

R.-Ací el forma tota la redacció; és dividit en cinc àrees fonamentals: Estat, Internacional, Tema del dia, Crònica —que és la part més àmplia— i Cultura. De matí, hi ha unes reunions de treball dels responsables de les àrees amb el director-editor, on es discuteix el periòdic de

Andrés Sorel i Mercedes Aranzibia, president i directora de «Liberación»

cada dia, i hi ha una altra reunió, a la vesprada, on es tracta el tema de portada. Prèviament, cada cap d'àrea ha comentat amb els redactors què duran cada dia al periòdic i els temes que hi tractaran.

P.-¿Utilitzeu un llenguatge i un estil comú?

R.-Hi ha bastant diversitat. Podem trobar unes notes comunes en la forma dels titulars, en determinades paraules o conceptes que no usen, però després, dins d'això, es respecta la forma d'escriure, i, en l'àmbit informatiu, cada àrea es distingeix per la manera de fer-ho. El que sí que hi ha són certs conceptes que en uns altres periòdics s'usen i ací no; per exemple, no se'ns ocorria dir «Levante» per a indicar el País Valencià.

P.-Sembla que utilitzeu poc les agències informatives.

R.-Funcionem amb dues agències, però treballem el teletip. Si és possible, es crida directament al lloc d'on prové la notícia, siga de Còrdova o de Mèxic, per tal que siguin els corresponents que tenim allí els qui donen i aprofundesquen la informació. Si això no es pot fer directament, ací en la taula, sobre el teletip, tant amb

documentació com amb la informació, es reelabora el text. Sempre reelaborem el text del teletip.

P.-¿És «Liberación» el diari dels intel·lectuals per als intel·lectuals?

R.-Això és una vella història i vull fer dues possibles divisions: primerament, els qui prenen la paraula intel·lectual en el sentit usual, intel·lectual com a professional; en aquest sentit, no és un periòdic per a intel·lectuals. L'altra divisió és que, per a mi, intel·lectual, en canvi, és tot aquell qui es planteja problemes, dubta de la informació que rep per altres mitjans, de la societat en què viu, té una capacitat de pregunta i, a vegades, de resposta, sobre els problemes concrets de cada dia; i per a mi, aquest és intel·lectual.

Potser jo no considere un enginyer o un metge intel·lectuals, els puc considerar més analfabets que un ciutadà normal del carrer, ja que l'enginyer o el metge es limiten a aplicar unes formes tècniques que els han ensenyat, sense preguntar-se per què les apliquen. *Liberación* no és un periòdic, en aquest sentit, per a un tipus semblant d'intel·lectuals.

Però, ¿qui compra periòdics avui a Espanya? ¿Qui en llegeix? ¿Quina gent és la que està formada i preparada? Sobre aquesta primera fase, hi haurà professionals o homes titulats, o de cultura mitjana, que són els qui compren diaris.

P.-¿Heu llevat lectors assidus a altres mitjans escrits o sou conscients que us comparteixen amb altres diaris?

R.-Jo crec, i és una opinió personal meua, que en gran mesura *Liberación* és un segon periòdic. Hi ha moltíssims lectors, concretament de *El País*, que compren *Liberación*.

P.-¿Teniu plantejat d'introduir col·laboracions en les altres llengües de l'estat?

R.-Les estem esperant. De fet, el que primer s'intentarà és muntar ja l'edició a Barcelona, amb dues pàgines en català. En principi serà per a Catalunya, però jo espere que es podrà ampliar al País Valencià. També ho volem fer a Euskadi. Si no ho hem fet fins ara, és per un problema d'infraestructura, i no ideològic; al contrari, tant de bo que poguéssim tenir redacció i pàgines especials en cada un dels pobles de l'estat.